

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ
Κ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 66742/01)

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
8 Ιουλίου 2004

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί αναθεωρήσεις στη φάση της εκδοτικής επιμέλειας.

Στην υπόθεση Κ και άλλων κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε σώμα αποτελούμενο από τους :

κ. Π. ΛΟΡΕΝΖΕΝ, *Πρόεδρο,*

κ. Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ

κ. ΓΚ. ΜΠΟΝΕΛΟ

κα Φ. ΤΥΛΚΕΝ

κα Ν. ΒΑΓΙΤΣ

κα Σ. ΜΠΙΟΤΟΥΤΣΑΡΟΒΑ

κ. Κ. ΧΑΤΖΙΓΙΕΦ, *Δικαστές*

και τον κ. Σ. ΚΟΥΕΣΑΝΤΑ, *Βοηθό Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 6 Μαΐου 2003 και στις 17 Ιουνίου 2004,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την τελευταία ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση είναι απόρροια της προσφυγής υπ' αριθ. 66742/01 κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, η οποία κατατέθηκε στο Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών ("η Σύμβαση") από τριάντα εννέα έλληνες υπηκόους ("οι προσφεύγοντες"), τα ονόματα των οποίων παρατίθενται στο συνημμένο κατάλογο, στις 6 Δεκεμβρίου 2000.

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τους δικηγόρους Αθηνών Π. Γιαταγατζίδη και Ε. Μεταξάκη. Η Ελληνική Κυβέρνηση ("η Κυβέρνηση") εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίου της κ. Μ. Απεσό, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και

Κ. Γεωργιάδη, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Οι προσφεύγοντες επικαλέστηκαν παραβίαση του δικαιώματός τους στην περιουσία, το οποίο εγγυάται το άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Επίσης, παραπονούνται βάσει του άρθρου 6 παρ. 1 για τη διάρκεια της εκδίκασης της υπόθεσής τους ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο Πρώτο Τμήμα του Δικαστηρίου (Κανόνας 52 παρ. 1 του Κανονισμού του Δικαστηρίου). Στο πλαίσιο του Τμήματος αυτού, η σύνθεση που θα εκδίκαζε την προσφυγή (άρθρο 27 παρ. 1 της Σύμβασης) καθορίστηκε όπως προβλέπεται στον Κανόνα 26 παρ. 1.

5. Με την απόφαση της 6^{ης} Μαΐου 2003, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει παραδεκτή.

6. Παρατηρήσεις επί της ουσίας της προσφυγής κατέθεσαν οι προσφεύγοντες, αλλά όχι η Κυβέρνηση (Κανόνας 59 παρ. 1).

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

7. Οι προσφεύγοντες έχουν εμπλακεί σε μακρά δικαστική διαμάχη με το Κράτος σχετικά με την κυριότητα της περιοχής “Ομορφοκκλησιά” στο Γαλάτσι, προάστιο της Αθήνας, η οποία είναι μέρος της ευρύτερης περιοχής που είναι γνωστή ως “Κτήμα Βεΐκου”. Οι προσφεύγοντες έχουν μέχρι στιγμής επιτύχει την έκδοση μιας σειράς ευνοϊκών αποφάσεων από τα πολιτικά δικαστήρια και τους εισαγγελείς πρωτοδικών και εφετών Αθηνών. Σε διαφορετικές περιπτώσεις, οι κρατικές αρχές άλλοτε ισχυρίζονταν ότι η επίμαχη έκταση είναι δασική και άλλοτε όχι.

8. Το 1934 το Υπουργείο Γεωργίας εξέδωσε απόφαση αναδάσωσης (108424/1934) που αφορούσε ευρύτερη περιοχή του λεκανοπεδίου Αττικής η οποία περιλάμβανε την Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστια. Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, η περιοχή αποτελούνταν, προτού καταστραφεί και υποβαθμιστεί η δασική βλάστηση, από πευκοδάσος, το οποίο σταδιακά υποβαθμίστηκε και έτεινε να εξαφανιστεί.

9. Σε έγγραφο της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών της 14^{ης} Νοεμβρίου 1968, αναφερόταν ότι η μισή περιοχή, η οποία περιλάμβανε την έκταση των προσφευγόντων, ήταν αγροτική και καλυπτόταν κατά το ήμισυ από θάμνους και πέντε πεύκα. Η Διεύθυνση Δασών εξέφρασε την άποψη ότι, δεδομένης της μορφολογίας της, η περιοχή αυτή δεν υπήρξε ποτέ δασική και δεν μπορούσε να αναδασωθεί, καθώς η απόφαση του Υπουργείου Γεωργίας του 1934 εξαιρούσε από την αναδάσωση χέρσες εκτάσεις που ανήκαν σε ιδιώτες. Η Διεύθυνση Δασών κατέληγε στο συμπέρασμα ότι το σχέδιο πόλεως μπορούσε να επεκταθεί στην επίμαχη περιοχή.

10. Στις 6 Σεπτεμβρίου 1994 ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής κήρυξε αναδασωτέα μια περιοχή στο Κτήμα Βεΐκου, η οποία περιλάμβανε την έκταση των προσφευγόντων. Όπως αναφερόταν ρητά στην απόφαση του νομάρχη, σκοπός ήταν η ανάπλαση της δασικής βλάστησης που είχε καταστραφεί ή υποβαθμιστεί λόγω παράνομων υλοτομικών και άλλων δραστηριοτήτων όπως αποψίλωση, οικοδομές κ.λπ. σε μια έκταση 284 στρεμμάτων (απόφαση 3015/1994). Στις 10 Οκτωβρίου 1994 ο Νομάρχης Αθηνών εξέδωσε παρόμοια απόφαση για άλλη μια περιοχή του Κτήματος Βεΐκου.

11. Στις 10 Νοεμβρίου 1994 οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση ακύρωσης κατά της απόφασης 3015/1994 ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ισχυρίστηκαν ότι ήταν ιδιοκτήτες ακινήτων που προήλθαν από την οικοπεδοποίηση ευρύτερης περιοχής που ήταν μέρος του Κτήματος Βεΐκου και βρίσκονταν εντός της αναδασωτέας έκτασης. Ειδικότερα, στην προσφυγή τους υποστήριζαν ότι η απόφαση του νομάρχη δεν ήταν αιτιολογημένη και αποσκοπούσε να τους στερήσει από τα περιουσιακά τους δικαιώματα στην επίδικη έκταση. Στις πρόσθετες παρατηρήσεις τους με ημερομηνία 3 Μαρτίου 1999 ισχυρίστηκαν ότι η απόφαση του νομάρχη ήταν εκτελεστή πράξη, επειδή εκδόθηκε μετά από νέα εκτίμηση της κατάστασης (σελ. 55-59 του υπομνήματος των προσφευγόντων). Επιπλέον, υποστήριζαν ότι το Κράτος υιοθέτησε την απόφαση αυτή σε μια προσπάθεια να αμφισβητήσει τα περιουσιακά τους δικαιώματα, παρόλο που δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του νόμου για την έκδοση της απόφασης αυτής, καθώς η περιοχή δεν υπήρξε ποτέ δασική.

12. Στις 14 Δεκεμβρίου 1994 οι προσφεύγοντες κάλεσαν το Κράτος να εξαγοράσει την επίδικη έκταση σύμφωνα με τη διαδικασία του ν. 998/1979. Οι αρχές δεν απάντησαν.

13. Στις 22 Οκτωβρίου 1999 η Διεύθυνση Δασών Αθηνών χαρακτήρισε ως αναδασωτέα, σύμφωνα με τη διαδικασία του ν. 998/1979, μια περιοχή περίπου 189 τ.μ. εντός της έκτασης που αφορούσε η απόφαση του νομάρχη της 10^{ης} Οκτωβρίου 1994 (βλ. παραπάνω παρ. 10). Η Διεύθυνση Δασών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μόνο 20 τ.μ. της επιφάνειας αυτής ήταν δασική έκταση και έπρεπε να αναδασωθεί. Η Πρωτοβάθμια Επιτροπή Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων ενέκρινε την απόφαση και αυτή τη στιγμή

εκκρεμεί προσφυγή ενώπιον της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Επίλυσης Δασικών Αμφισβητήσεων.

14. Στις 5 Ιουνίου 2000 το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε ότι οι προσφεύγοντες διέθεταν έννομο συμφέρον, καθώς κατείχαν την περιοχή διανοία κυρίου. Κήρυξε την προσφυγή τους απαράδεκτη διότι η απόφαση του νομάρχη δεν ήταν εκτελεστή πράξη, αφού απλά επιβεβαίωνε την απόφαση του Υπουργείου Γεωργίας του 1934. Ειδικότερα, το δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση του 1934 παρέμενε σε ισχύ, καθώς καμία άλλη πράξη ισοδύναμης ισχύος δεν την είχε ανατρέψει. Οι μεταγενέστερες πράξεις της Διοίκησης, όπως η ερμηνεία ορισμένων αεροφωτογραφιών, δεν μπορούσαν να θεωρηθούν νέα εκτίμηση της κατάστασης που καθιστούσε την απόφαση του νομάρχη εκτελεστή πράξη (απόφαση 1968/2000).

15. Σε διάφορες αποφάσεις που εκδόθηκαν τα τελευταία χρόνια οι ελληνικές αρχές είχαν την ευκαιρία να αποφανθούν σχετικά με το ιδιοκτησιακό καθεστώς τμημάτων του Κτήματος Βεΐκου (αποφάσεις 8864/1995 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 8314/1996, 9632/2000 του Εφετείου Αθηνών και 1359/2002 του Αρείου Πάγου). Τα δικαστήρια αναγνώρισαν ότι ορισμένα οικόπεδα που βρίσκονταν στην ευρύτερη περιοχή του Κτήματος Βεΐκου δεν αποτελούσαν δασική έκταση, αλλά ήταν ιδιωτικές περιουσίες εντός του σχεδίου πόλεως. Μερικές άλλες δικαστικές αποφάσεις (13789/1977, 1865/1992 και 1783/1997 του Πρωτοδικείου Αθηνών, 7350/1978 του Εφετείου Αθηνών και 696/1980 του Αρείου Πάγου) έκριναν ότι η ευρύτερη περιοχή, στην οποία περιλαμβάνονταν τα οικόπεδα που διεκδικούσαν οι προσφεύγοντες, δεν υπήρξε ποτέ δασική στο παρελθόν.

II. ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΙΣΧΥΟΥΣΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

A. Το Σύνταγμα

16. Οι σχετικές διατάξεις του Συντάγματος έχουν ως εξής:

Άρθρο 24 παρ. 1

“Η προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος αποτελεί υποχρέωση του Κράτους. Για τη διαφύλαξή του το Κράτος έχει υποχρέωση να παίρνει ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα. Νόμος ορίζει τα σχετικά με την προστασία των δασών και γενικά των δασικών εκτάσεων. Απαγορεύεται η μεταβολή του προορισμού των δημόσιων δασών και των δημόσιων δασικών εκτάσεων, εκτός αν προέχει για την Εθνική Οικονομία η αγροτική εκμετάλλευση ή άλλη τους χρήση, που την επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον”.

Άρθρο 117 παρ. 3

“Δημόσια ή ιδιωτικά δάση και δασικές εκτάσεις που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαγιά ή που με άλλο τρόπο αποψιλώθηκαν ή αποψιλώνονται δεν αποβάλλουν για το λόγο αυτό το χαρακτήρα που είχαν πριν καταστραφούν, κηρύσσονται υποχρεωτικά αναδασωτέες και αποκλείεται να διατεθούν για άλλο προορισμό”.

17. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, κατά την έννοια του άρθρου 117 παρ. 3 (το οποίο, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, έχει άμεση εφαρμογή), η προστασία των δασών θεσπίζεται χωρίς κανένα χρονικό όριο στο παρελθόν και δεν εμποδίζεται από την παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση του δάσους. Εξάλλου, η κήρυξη εκτάσεως ως αναδασωτέας και η απαγόρευση κάθε χρήσεως που θα παρεμπόδιζε την αναδάσωση δεν

αφήνεται στη διακριτική εξουσία της Διοικήσεως, αλλά είναι υποχρεωτική.

Β. Νόμος 998/1979 περί προστασίας των δασών και δασικών εκτάσεων

18. Οι σχετικές διατάξεις του ν. 998/1979 έχουν ως εξής:

Άρθρο 10 παρ. 3

“Παρά τη έδρα εκάστου νομού συγκροτείται Επιτροπή Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, η οποία είναι αρμοδία διά την επίλυση διαφορών αναφερομένων εις τον χαρακτήρα περιοχής τινός ή τμήματος της επιφανείας της γης ως δάσους ή δασικής εκτάσεως ή εις τα όρια ταύτης”.

Άρθρο 14

“1. Εάν δεν έχει καταρτισθή εισέτι δασολόγιον, ο χαρακτηρισμός περιοχής τινός ή τμήματος της επιφανείας της γης ως δάσους ή δασικής εκτάσεως και ο καθορισμός των ορίων τούτων διά την εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος νόμου, ως και ο προσδιορισμός της κατηγορίας εις ην ανήκει δάσος ή δασική έκτασις κατά τας εν άρθρω 4 διακρίσεις, ενεργείται κατ’ αίτησιν οιοδήποτε έχοντος έννομον συμφέρον ή και αυτεπαγγέλτως διά πράξεως του κατά τόπον αρμοδίου δασάρχου.

2 ... Η πράξις αύτη κοινοποιείται εις τον υποβαλόντα την σχετικήν αίτησιν ιδιώτην ή νομικόν πρόσωπον ή δημοσίαν υπηρεσίαν ...”.

Άρθρο 38 παρ. 1

“Κηρύσσονται υποχρεωτικώς ως αναδασωτέα τα δάση και αι δασικαί εκτάσεις, ανεξαρτήτως της ειδικωτέρας κατηγορίας αυτών ή της θέσεως εις ην ευρίσκονται ...”.

Άρθρο 41

“1. Η κήρυξις εκτάσεων ως αναδασωτέων ενεργείται δι’ αποφάσεως του οικείου Νομάρχου καθορισούσης σαφώς τα όρια της εκτάσεως η οποία κηρύσσεται αναδασωτέα και συνοδευομένης υποχρεωτικώς υπό σχεδιαγράμματος ...

3. ... η κατά την παρ. 1 του παρόντος άρθρου απόφασις του νομάρχου εκδίδεται μετά εισήγησιν της αρμοδίας δασικής υπηρεσίας ...”.

19. Σύμφωνα με το άρθρο 43 του νόμου αυτού, το Κράτος μπορεί να εξαγοράζει τις εκτάσεις που περιλαμβάνονται στο σχέδιο αναδάσωσης.

20. Η Κυβέρνηση τονίζει ότι οι ανωτέρω διατάξεις καθιερώνουν ειδική ενδικοφανή διαδικασία για το χαρακτηρισμό μιας έκτασης ως δασικής ή μη, με σκοπό την επίλυση των σχετικών διαφορών κατά τρόπο δεσμευτικό τόσο για τη Διοίκηση όσο και για τους ενδιαφερόμενους ιδιώτες.

NOMΙΚO ΠΛAΙCΙO

I. ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ 1^{ου} ΠΡΟΣΘΕΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

21. Οι προσφεύγοντες επικαλέστηκαν παραβίαση του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, το οποίο προβλέπει:

“Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή διά λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύι νόμους ούς ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον

συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων”.

A. Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

1. Ισχυρισμοί των προσφευγόντων

22. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι έχουν την κυριότητα των επίδικων ακινήτων και ότι είχαν υποβάλει στο δικαστήριο τους τίτλους στους οποίους στήριζαν την αξίωσή τους. Παραπονούνται ότι το Κράτος προσπάθησε να τους στερήσει την περιουσία τους χωρίς να υφίσταται λόγος δημόσιου συμφέροντος και χωρίς να τους καταβάλει αποζημίωση. Το επιχείρημα της Κυβέρνησης ότι η διεκδικούμενη έκταση υπήρξε στο παρελθόν δασική ήταν απλά ένα πρόσχημα και το Κράτος αδυνατούσε να δικαιολογήσει την αφαίρεση της περιουσίας τους ή του ελέγχου της χρήσης της. Επιπλέον, η μη πληρωμή αποζημίωσης συνιστούσε δυσανάλογη παρέμβαση στα περιουσιακά δικαιώματά τους. Οι προσφεύγοντες τόνισαν σχετικά ότι, σύμφωνα με τον ν. 998/1979, το Κράτος μπορεί να εξαγοράζει εκτάσεις που περιλαμβάνονται σε πρόγραμμα αναδάσωσης. Οι προσφεύγοντες είχαν υποβάλει αίτηση περί εξαγοράς της περιουσίας τους από το Ελληνικό Δημόσιο, στην οποία οι αρχές δεν απάντησαν. Έτσι επιβεβαιώθηκε η άρνηση του Κράτους να τους καταβάλει αποζημίωση.

23. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι είχαν υποβάλει πολυάριθμες δικαστικές αποφάσεις με τις οποίες τα ελληνικά δικαστήρια είχαν αποφανθεί σχετικά με το ιδιοκτησιακό καθεστώς του Κτήματος Βεΐκου. Όπως προκύπτει από τις αποφάσεις αυτές, τα δικαστήρια είχαν αναγνωρίσει ότι ορισμένα οικόπεδα που βρίσκονταν στην ευρύτερη περιοχή του Κτήματος Βεΐκου δεν αποτελούν δασική έκταση, αλλά είναι ιδιόκτητα ακίνητα εντός του

οχεδίου πόλεως. Σύμφωνα με άλλες δικαστικές αποφάσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες, η ευρύτερη περιοχή στην οποία βρίσκονται τα ακίνητα των προσφευγόντων δεν υπήρξε ποτέ δασική στο παρελθόν.

24. Οι προσφεύγοντες τόνισαν ότι οι διοικητικές αρχές που αποφάσισαν την αναδάσωση χαρακτήριζαν την έκταση δημόσια παραβλέποντας πλήρως τις δικαστικές αποφάσεις που τους ευνοούσαν. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η επίδικη έκταση δεν μπορεί να είναι δασική λόγω της ιδιομορφίας και της σύνθεσης του εδάφους και του υπεδάφους. Το συμπέρασμα αυτό εξάγεται από διάφορες τεχνικές εκθέσεις και πραγματογνωμοσύνες που έγιναν το 1993, το 1995, το 1996, το 1997 και το 2000 από δασολόγους, ακόμα και καθηγητές πανεπιστημίου και ειδικούς στη γεωλογία και τη δασολογία. Επιπλέον, ορισμένες διοικητικές αποφάσεις (δασικός χάρτης του Υπουργείου Γεωργίας, το Προεδρικό Διάταγμα της 28^{ης} Αυγούστου 1980 που καθόριζε του όρους δόμησης στην περιοχή, το Προεδρικό Διάταγμα της 11^{ης} Νοεμβρίου 1991 που ενέκρινε το σχέδιο πόλεως για την περιοχή του Γαλατσίου, η γνωμοδότηση της Διεύθυνσης Δασών Αθηνών της 14^{ης} Νοεμβρίου 1968) συνηγορούσαν υπέρ της άποψης ότι η επίδικη έκταση θεωρούνταν πάντοτε βοσκότοπος ή καλλιεργήσιμη γη. Επιπλέον, το 1957 η Διοίκηση οριοθέτησε τη δασική έκταση της περιοχής χωρίς να συμπεριλάβει τα επίδικα οικόπεδα.

25. Τέλος, οι προσφεύγοντες τόνισαν ότι η κρινόμενη υπόθεση ήταν παρόμοια με την υπόθεση Παπασταύρου, στην οποία το Δικαστήριο είχε δεχθεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου (Παπασταύρου κ.ά. κατά Ελλάδος, απόφαση 46372/99 της 10^{ης} Απριλίου 2003), και κάλεσαν το

Δικαστήριο να ακολουθήσει την ίδια προσέγγιση στην κρινόμενη υπόθεση.

1. Ισχυρισμοί της Κυβέρνησης

26. Το βασικό επιχείρημα της Κυβέρνησης είναι ότι δεν υπήρξε καμία παρέμβαση σε “περιουσία” των προσφευγόντων, κατά την έννοια του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Η Κυβέρνηση θεωρούσε ότι το Κράτος έχει την κυριότητα της ευρύτερης περιοχής του Κτήματος Βεΐκου και ότι μόνο τα ελληνικά δικαστήρια είναι αρμόδια να επιλύσουν το ιδιοκτησιακό καθεστώς των επίδικων οικοπέδων.

27. Σύμφωνα με την Κυβέρνηση, ο ισχυρισμός και μόνο των προσφευγόντων ότι έχουν την κυριότητα των οικοπέδων, των οποίων δεν γινόταν ακριβής προσδιορισμός στην προσφυγή τους, δεν σημαίνει και ότι πράγματι την έχουν. Οι προσφεύγοντες, στην προσπάθειά τους να αποδείξουν το δικαίωμα κυριότητάς τους επί της επίδικης έκτασης, επικαλέστηκαν δικαστικές αποφάσεις και διοικητικά έγγραφα που αφορούσαν άλλα ακίνητα (τόσο σε σχέση με το ιδιοκτησιακό καθεστώς όσο και σε σχέση με το δασικό χαρακτήρα) και προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ως αστικό δικαστήριο που θα επιλύσει το ιδιοκτησιακό καθεστώς των οικοπέδων τους. Ωστόσο, τα εθνικά δικαστήρια δεν έχουν λάβει καμία απόφαση σχετικά με το καθεστώς ιδιοκτησίας των οικοπέδων των προσφευγόντων. Το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέτασε μόνον αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις για να κηρυχθεί η περιοχή αναδασωτέα, και ειδικότερα αν η απόφαση του νομάρχη ήταν νόμιμη και επαρκώς αιτιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο 117 παρ. 3 του Συντάγματος και άλλες διατάξεις του ν. 998/1979. Ο προσδιορισμός του

ιδιοκτησιακού καθεστώσ ολόκληρου του Κτήματος Βεΐκου εκκρεμεί ακόμη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, μετά από διάφορες αγωγές (βάσει του άρθρου 70 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας) που άσκησαν πρόσωπα που διεκδικούν την κυριότητα ορισμένων οικοπέδων. Ωστόσο, οι προσφεύγοντες δεν άσκησαν ποτέ τέτοια αγωγή.

28. Επιπλέον, η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι ούτε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ούτε η απόφαση του νομάρχη παραβίασαν τα δικαιώματα των προσφευγόντων σύμφωνα με το άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου. Σύμφωνα με το άρθρο 117 του Συντάγματος, η προστασία των δασών είναι εγγυημένη χωρίς κανένα χρονικό όριο στο παρελθόν και δεν εμποδίζεται από την παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση του δάσους. Η απόφαση να αναδασωθεί μια περιοχή δεν αφήνεται στη διακριτική εξουσία της Διοίκησης, αλλά επιβάλλεται όταν είναι αναγκαία και όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 117. Το Συμβούλιο της Επικρατείας πιθανολόγησε, βάσει άφθονων αποδεικτικών στοιχείων, ότι η επίδικη έκταση ήταν δασική στο παρελθόν. Ως εκ τούτου, η απόφαση του νομάρχη δεν ήταν αυθαίρετη, αλλά επιβαλλόταν για λόγους δημόσιου συμφέροντος, δηλ. την προστασία του περιβάλλοντος.

29. Τέλος, η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι ήταν αδύνατο για το Κράτος να εξαγοράσει τα επίδικα οικόπεδα σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 998/1979, αφού πάντοτε τα θεωρούσε περιουσία του.

B. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

30. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι το άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, το οποίο ουσιαστικά εγγυάται το δικαίωμα

της περιουσίας, περιλαμβάνει τρεις χωριστούς κανόνες (James and Others v. The United Kingdom, απόφαση της 21^{ης} Φεβρουαρίου 1986, Series A no. 98, σελ. 29-30, παρ. 37). Ο πρώτος, ο οποίος διατυπώνεται στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου και είναι γενικής φύσεως, διατυπώνει την αρχή της ήρεμης απόλαυσης της περιουσίας. Ο δεύτερος κανόνας, ο οποίος περιέχεται στο δεύτερο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, καλύπτει τη στέρση της ιδιοκτησίας και την υπαγωγή της σε ορισμένες προϋποθέσεις. Ο τρίτος, ο οποίος περιέχεται στη δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει ότι τα Συμβαλλόμενα Κράτη έχουν δικαίωμα, μεταξύ άλλων, να ελέγχουν τη χρησιμοποίηση της περιουσίας σύμφωνα με το γενικό συμφέρον. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας, οι οποίοι αφορούν συγκεκριμένες περιπτώσεις επέμβασης στο δικαίωμα της ήρεμης απόλαυσης της περιουσίας, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της γενικής αρχής που διατυπώνεται στον πρώτο κανόνα.

31. Όσον αφορά το ερώτημα αν υφίσταται “περιουσία” κατά την έννοια του άρθρου 1, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να επιλύσει το ιδιοκτησιακό ζήτημα της επίδικης έκτασης. Η Κυβέρνηση τονίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν επιτύχει αναγνώριση της κυριότητάς τους από τα πολιτικά δικαστήρια. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση προέβαλε, σε σύνδεση με το παραδεκτό της προσφυγής, την ένσταση ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν εξαντλήσει τα εθνικά ένδικα μέσα. Το Δικαστήριο απέρριψε την ένσταση αυτή διότι, όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής, το μόνο δικαστήριο με δικαιοδοσία να ακυρώσει την απόφαση αναδάσωσης που εξέδωσε ο νομάρχης είναι το Συμβούλιο της Επικρατείας. Όσον αφορά την ουσία της προσφυγής, το Δικαστήριο σημειώνει τα εξής: στην αίτηση ακυρώσεώς τους ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας,

οι προσφεύγοντες ανέφεραν τους τίτλους στους οποίους βασίζουν τη διεκδίκηση της κυριότητας της επίδικης έκτασης. Αν και δεν του ζητήθηκε να αποφανθεί επί του ζητήματος της κυριότητας, το οποίο εξάλλου δεν μπορούσε να πράξει, το Συμβούλιο της Επικρατείας δέχθηκε ότι οι προσφεύγοντες, οι οποίοι κατείχαν την επίδικη έκταση διανοία κυρίου, διέθεταν έννομο συμφέρον.

32. Επομένως, σε ό,τι αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες μπορούν να θεωρηθούν ως ιδιοκτήτες της επίμαχης έκτασης, ή μπορεί τουλάχιστον να θεωρηθεί ότι διαθέτουν συμφέρον το οποίο κανονικά προστατεύεται από το άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης (Παπασταύρου κ.ά., ως άνω, παρ. 35).

33. Το Δικαστήριο σημειώνει το επιχείρημα της Κυβέρνησης ότι η προστασία των δασών είναι εγγυημένη χωρίς χρονικό όριο στο παρελθόν και παρά την παράνομη καταστροφή ή αποψίλωση. Επιπλέον, ο χαρακτηρισμός μιας περιοχής ως αναδασωτέας και η απαγόρευση οποιασδήποτε χρήσης που εμποδίζει την αναδάσωση δεν αφήνονται στη διακριτική εξουσία των αρχών, αλλά αποτελούν υποχρέωσή τους, και το Συμβούλιο της Επικρατείας έχει εφαρμόσει επιμελώς τις αρχές αυτές για να προστατεύσει το δασικό πλούτο της χώρας. Επίσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες αμφισβητούν ότι η απόφαση αναδάσωσης που εξέδωσε ο νομάρχης στην παρούσα υπόθεση ήταν προς το δημόσιο συμφέρον, διότι η γεωμορφολογία της όλης περιοχής την καθιστά ακατάλληλη για αναδάσωση. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι υπάρχει ένα μεγάλο σώμα αντιφατικών στοιχείων σχετικά με τη φύση της εν λόγω έκτασης. Όπως έχουν επισημάνει και οι δύο πλευρές, υπάρχουν δικαστικές και διοικητικές αποφάσεις, πραγματογνωμοσύνες και άλλα έγγραφα

που μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς επίρρωση των επιχειρημάτων τους. Ωστόσο, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να αποφανθεί επ' αυτού του τεχνικού ζητήματος.

34. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η απόφαση του νομάρχη της 6^{ης} Σεπτεμβρίου 1994 βασιζόταν στην απόφαση 108424/1934 του Υπουργού Γεωργίας. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, οι αρχές έσφαλαν λαμβάνοντας ένα τόσο σοβαρό μέτρο που επηρέαζε τη θέση των προσφευγόντων και πολλών άλλων προσώπων που προέβαλλαν δικαιώματα ιδιοκτησίας επί της έκτασης αυτής χωρίς να προβούν σε επανεκτίμηση της κατάστασης που περιγραφόταν στην απόφαση 108424/1934. Ωστόσο, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την προσφυγή των προσφευγόντων για το λόγο και μόνο ότι η απόφαση του νομάρχη δεν είχε χαρακτήρα εκτελεστής πράξης, καθώς επιβεβαίωνε απλά την απόφαση που είχε εκδώσει ο Υπουργός Γεωργίας το 1934. Αυτός ο χειρισμός σε μια τόσο πολύπλοκη κατάσταση, στην οποία μια διοικητική απόφαση μπορεί να επηρεάσει σοβαρά τα περιουσιακά δικαιώματα μεγάλου αριθμού ατόμων, δεν μπορεί να θεωρηθεί συμβατός με το δικαίωμα που κατοχυρώνεται στο άρθρο 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου και δεν παρέχει επαρκή προστασία σε άτομα όπως οι προσφεύγοντες που έχουν καλή τη πίστει τη νομή ή κυριότητα περιουσίας, ιδίως εάν ληφθεί υπόψη ότι δεν υπάρχει πιθανότητα να λάβουν αποζημίωση βάσει της ελληνικής νομοθεσίας (Παπασταύρου κ.ά., ως άνω, παρ. 37).

35. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η κατάσταση για την οποία παραπονούνται οι προσφεύγοντες εμπίπτει στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου και ότι δεν έχει επιτευχθεί εύλογη ισορροπία μεταξύ του δημόσιου

συμφέροντος και της απαίτησης για προστασία των δικαιωμάτων των προσφευγόντων.

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου.

II. ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

36. Κατά τους προσφεύγοντες, η διάρκεια της εκδίκασης της υπόθεσής τους από το Συμβούλιο της Επικρατείας συνιστά παραβίαση της υποχρέωσης για εκδίκαση της υπόθεσής τους σε “εύλογο χρόνο” σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, το οποίο προβλέπει σχετικά :

“Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος, το οποίον θα αποφασίσει είτε επί των αμφισβητήσεων επί δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, είτε επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως”.

37. Η Κυβέρνηση αναφέρθηκε στο μεγάλο όγκο υποθέσεων που εκκρεμούν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας και επέμεινε ότι η διάρκεια της διαδικασίας δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική.

A. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

38. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας άρχισε στις 10 Νοεμβρίου 1994 και έληξε στις 5 Ιουνίου 2000. Συνεπώς, διήρκεσε πέντε έτη, έξι μήνες και είκοσι πέντε ημέρες σε ένα επίπεδο δικαιοδοσίας.

B. Εύλογη διάρκεια της διαδικασίας

39. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι η εύλογη διάρκεια της διαδικασίας αξιολογείται υπό το φως των περιστάσεων της υπόθεσης και ενόψει των κριτηρίων που έχουν καθοριστεί στη νομολογία του Δικαστηρίου, ειδικότερα με βάση την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά των προσφευγόντων και των αρμόδιων αρχών και τη σημασία της υπόθεσης για τον προσφεύγοντα (βλ. π.χ. *Comingersoll v. Portugal* [GC], no. 35382/97, §19, ECHR 2000-IV).

40. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι, παρόλο που η παρούσα υπόθεση ήταν δύσκολο να κριθεί, αυτό δεν μπορεί από μόνο του να δικαιολογήσει τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας. Το Δικαστήριο σημειώνει σχετικά ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας δεν έκρινε την υπόθεση επί της ουσίας, πράγμα που θα ήταν ιδιαίτερα πολύπλοκο, αλλά κήρυξε την προσφυγή των προσφευγόντων απαράδεκτη διότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν ήταν εκτελεστή. Επιπλέον, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις καθυστερήσεις που αντιμετώπισαν στη διεκπεραίωση της υπόθεσής τους. Επισημαίνει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας εξέδωσε την απόφασή του πάνω από 5½ χρόνια αφ' ότου κατατέθηκε η αίτηση ακυρώσεως και ότι η Κυβέρνηση δεν παρέχει καμία πειστική δικαιολογία για την καθυστέρηση αυτή, η οποία φαίνεται προφανώς υπερβολική. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει σχετικά ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, ο όγκος των υποθέσεων που έχει να εκδικάσει ένα δικαστήριο δεν αποτελεί έγκυρη δικαιολογία (*Boca v. Belgium*, no. 50615/99, § 24, ECHR 2002-IX).

41. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι το άρθρο 6 παρ. 1 επιβάλλει στα Συμβαλλόμενα Κράτη το καθήκον να οργανώνουν το δικαστικό τους σύστημα κατά τρόπο που τα δικαστήρια να μπορούν να ικανοποιούν τις απαιτήσεις του, συμπεριλαμβανομένης της υποχρέωσης να εκδικάζουν τις υποθέσεις σε εύλογο χρόνο (*Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 45, ECHR 2000-VII).

42. Ενόψει των κριτηρίων που έχουν τεθεί στη νομολογία του και υπό το φως των περιστάσεων της υπόθεσης, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι η διάρκεια της διαδικασίας για την οποία παραπονούνται οι προσφεύγοντες υπήρξε υπερβολική και δεν ικανοποιεί την απαίτηση για εκδίκαση της υπόθεσης σε “εύλογο χρόνο”.

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

III. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

43. Το άρθρο 41 της Σύμβασης προβλέπει :

“Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση”.

44. Οι προσφεύγοντες ζητούν ως αποζημίωση για χρηματική βλάβη το ποσό των 3.396.010 ευρώ. Το ποσό αυτό βασίζεται σε εκτίμηση την οποία διενήργησαν τον Ιούνιο του 2003 δύο πολιτικοί μηχανικοί τους οποίους διόρισαν οι προσφεύγοντες για να εκτιμήσουν την αξία όλων των επίδικων οικοπέδων.

45. Όσον αφορά την αποζημίωση για ηθική βλάβη, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι η παρέμβαση του Κράτους στις

περιουσίες τους τους προξένησε συναισθηματική φόρτιση και άγχος και ότι το πρόβλημα που αντιμετώπιζαν ήταν σοβαρό, καθώς οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν αγοράσει τα ακίνητα με μεγάλο κόστος σε μια εποχή που διέθεταν περιορισμένους πόρους. Ωστόσο, δέχονται ότι η απόφαση του Δικαστηρίου που κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση των δικαιωμάτων τους βάσει της Σύμβασης αποτελεί δίκαιη ικανοποίηση και ζητούν συμβολική αποζημίωση ενός ευρώ.

46. Τέλος, οι προσφεύγοντες ζητούν τα ποσά των 18.684 ευρώ για δικαστικά έξοδα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, 59.000 ευρώ για δικαστικά έξοδα ενώπιον του Δικαστηρίου και 1.416 ευρώ για την αμοιβή των πολιτικών μηχανικών που έκαναν την εκτίμηση της αξίας των ακινήτων τους.

47. Η Κυβέρνηση υποστήριξε ότι, αν το Δικαστήριο διαπίστωνε παραβίαση των δικαιωμάτων των προσφευγόντων σύμφωνα με τη Σύμβαση, θα ήταν απαραίτητο να δοθεί στους διαδίκους η ευκαιρία να υποβάλουν πρόσθετες παρατηρήσεις σχετικά με το θέμα της δίκαιης ικανοποίησης.

48. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν είναι ώριμο για τη λήψη απόφασης. Ως εκ τούτου, επιφυλάσσεται να αποφανθεί επί του θέματος αυτού και, για να καθορίσει την περαιτέρω εξέλιξη της διαδικασίας, θα λάβει υπόψη του τη δυνατότητα επίτευξης συμφωνίας μεταξύ της Κυβέρνησης και των προσφευγόντων (Κανόνας 75 παρ. 1 και 4 του Κανονισμού του Δικαστηρίου).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ:

1. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

3. *Κρίνει* ότι το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 δεν είναι ώριμο για τη λήψη απόφασης. Ως εκ τούτου:

(α) *επιφυλάσσεται* να αποφανθεί επί του θέματος αυτού,

(β) *καλεί* την Κυβέρνηση και τους προσφεύγοντες να υποβάλουν, εντός έξι μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης, γραπτές παρατηρήσεις σχετικά με το θέμα και ειδικότερα να ενημερώσουν το Δικαστήριο αν κατέληξαν σε συμφωνία,

(γ) *επιφυλάσσεται* για την περαιτέρω διαδικασία και *παρέχει* στον Πρόεδρο του Τμήματος την εξουσία να καθορίσει τη διαδικασία ανάλογα με τις ανάγκες.

Έγινε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 8 Ιουλίου 2004, σύμφωνα με τον Κανόνα 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Σαντιάγκο ΚΟΥΕΣΑΝΤΑ

Βοηθός Γραμματέας

(υπογραφή)

Πέερ ΛΟΡΕΝΖΕΝ

Πρόεδρος

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΩΝ

1. Τ Κ
2. Α Κ
3. Λ Β
4. Φ Ν
5. Μ Ν

6. Κ Π (ο εν λόγω προσφεύγων απεβίωσε στις 18 Ιουλίου 2002 και την υπόθεση συνέχισαν οι κληρονόμοι του, δηλ. ο γιος του Ν Π και η κόρη του Γ Π)

7. Ε Τ

8. Κ Τ

9. Α Ζ

10. Σ Τ

11. Σ Τ

12. Ε Χ

13. Ε Κ

14. Β Ν

15. Α Ν

16. Ε Π

17. Γ Π

18. Π Μ

19. Μ Π

20. Σ Π

21. Γ Τ (η εν λόγω προσφεύγουσα απεβίωσε στις 6 Ιουνίου 2002 και την υπόθεση συνέχισε ο αδελφός και κληρονόμος της Μ Τ)

22. Κ Φ

23. Τ Φ

24. Ι Κ

25. Α Κ

26. Κ Π

27. Ε Τ

28. Ε Π

29. Μ Γ

- 30. E K
- 31. Π K
- 32. A K
- 33. A Θ
- 34. A Θ
- 35. Π B
- 36. X Z
- 37. M Z
- 38. N M
- 39. E N

ΕΠΙΚΥΡΩΜΕΝΟ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 8.7.2004

(υπογραφή)

Σαντιάγκο ΚΟΥΕΣΑΝΤΑ

Βοηθός Γραμματέας του Πρώτου Τμήματος

Ακριβής μετάφραση από τα Αγγλικά του συνημμένου εγγράφου
Αθήνα, 4 Αυγούστου 2004

Ο μεταφραστής του Υπουργείου Εξωτερικών

Βασίλειος Δ. Μπελεκούκας